

הארמז "אחטא ראשוב, אחטא ראשוב"
אין מספיקין בידו לעשות תשובה.

"אחטא ריום הכפורים מכפר" אין יום
הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו אין יום
הכפורים מכפר עד שינצח את חברו.

האם אין פה הבסיס עתיק היומין לתורת יחסי
האנוש של ימינו אלה?

מה בשמע?

כשכולנו עדיין גרנו בצריפי עץ, הוחלט לבנות את מבנה הבטון הראשון במשק - כמובן בית ילדים. היה זה פאר הארכיטקטורה הפדגוגית: מים זורמים (חמים וקרים) במקלחות, מרפסת סגורה, בתי שימוש. שם הבית גן שקד. והנה לפני כמה ימים בעלה הגבנת בית זה, וכל תושביו הקטנים העברו לגן השני. במשך השנה יעבור הבית שפוף יסודי, ולקראת שנת תשל"ד בקוה ששוב יהיה מוכן לדיירים חדשים.

בינתיים נפתח סוף סוף בית התיכונות החדש, וכל האמהות הצעירות התחילו לעבוד.

בטכס המסורתי נתקבלה כיתה ב' החדשה (קבוצת כנרת) לבית הספר. המזכירה ציינה בדברי ברכתה, שגם לה בת בכיתה חדשה זו, הודעה שהפליאה מאד את הילדים.

רותי מרכס חזרה מקורס בשול קצר במדרשת רופין. את התוצאות בודאי ברגיש בגוון הנוסף של התפריט.

אחד הירועים (אורח עובד) טייל עם הצאן מאחורי הלולים כשהבחין לפתע בחפץ חשוד. ג'רי, שזיהה את החפץ כרימון יד, הזעיק חבלן מטסרה. הרימון, שהיה חלוד אך כשיר לפעולה, כנראה היה מונח שם במשך שנים ארוכות. כשחושבים על ילדינו המשוטטים והסקרנים, שרק בנס לא גילו אותו, בתקפים בצמרמורת. כדאי להזהיר שוב ושוב מפני התעסקות בחפצים חשודים.

טיגל הקטנה עברה בתוח השתלת עור בימים אלה. עדיין מוקדם לדעת תוצאות, אך בינתיים הרופאים שבעי רצון. כולנו מקווים שתחזור במהרה לפעוטון.

למרות הבקורת המופיעה בדפים אלה, יש הרגשה כללית שראש השנה עברה עלינו באוירה טובה, ויש אפילו

(המשך בטור הבא)

שואמרים שהיה מוצלח במיוחד. לך תשביע את רצון כל אחד! אמנם שאלה היא אם "וודסטוק", על כל חמשת סליליו, היה הסרט המתאים ביותר לחג זה. אך אולי הישיבה בבוץ, תוך האזנה לשירי מחאה, היא דרך אחת של חזרה בתשובה!

ימי הולדת

שמואל חצור	16/9
עודד אבידור	18/9
אילנה רוז	19/9
יוחנן סלע	21/9
ירון סיבה	
שאולה אלמן	

יום בשואין

15/9 גילה ומקס מדר

החתונה של רחל ואילן תתקיים ביום שלישי, 10/10. חברים שיהיו במילואים באותה התקופה ובחוצה להם הזמנה אישית, כדי לבוא מביתה לערב זה, יכולים לקבל הזמנה אצל בת-שבע או אצל משפחת רייבס. לחיילים בצבא סדיר תשלח הזמנה בדאר.

משפחת רייבס.

תזכורת לבנים

מי שעוד לא החזיר את הטאלון של ועדת הבנים מתבקש לעשות זאת בהקדם.

השתיקה פוגמת בדמוקרטיה!

רו. בנים

ראש השנה, שלא בדומה לשאר חגי ישראל, הוא חג ישראלי אופייני. אמנם בכון הוא שגם ט"ו בשבט הוא חג אופייני וכמוהו יום העצמאות וכו' אולם בכל שאר העולם קיים מנהג בטיעת עצים וכל מדינה חוגגת את יום העצמאות שלה. אולם אף מדינה אינה יכולה לחגוג את שנתה החדשה בתאריך א' בתשרי משום שרק הספירה היהודית מתייחסת לחג זה ולכן זהו חג ישראלי מובהק שצריך לבוא באיזו שהיא צורה לביטוי.

יש כמה דרכים לבטא דברים - ציור, פיסול, שירה ולעיתים קרובות רקודים.

על כן איני מבין מה טעם מצאנו מארגבי התכנית לארגון רקודים סלוביים ולפסוח על רקודי העם הישראליים שהם דרך ביטוי מובהקת ביותר. אילו היו רוקדים הורה לכל הפחות. היו על בטוח בסחפים כולם פנימה והלב היה שמח. אולם כבראה שמארגבי התכנית עוד לא התגברו במידה מספקת על מנת להבחין בין טוב לרע. או אולי הם מפחדים שישיכו אותם לדור הישן. ולכן רקדו סלובים או יותר זכון בערך 3 זוגות התגברו על רגשות התסכול שלהם ורקדו כשהטאר ידטבים מסביב ומביטים בהם בעינים של אחד שאיבד יודע לשאול.

לא כך היו פגי הדברים לו היינו רוקדים רקודי עם או הורה. היתה שמחה רבה והיתה הרגשה אחת, הרגשת חג לאומי הסטורי.

אבל כאמור כל זה לא יצא לפועל ולכן כמו שאמרתי לכמה מהחברים, אם בראש השנה רוקדים רקודים סלוביים, כבראה דחו את רקודי העם למסיבות חג המולד.

אילן המאירי

כל נדרי

במשך שנים היתה תפילת "כל נדרי" חידה בעיני - איזה נדרים ושבועות אישיים מבקש היהודי הדתי להתיר "מיום כפורים זה עד יום כפורים הבא עלינו לטובה"? את ההסבר הבא קראתי באחד המחזורים.

כבראה שהתפילה המקורית התייחסה באמת לנדריים של השנה שחלפה, אך שובתה לפני זאלף שנה. בתקופת הרדיפות בספרד קבלה תפילת ה"כל נדרי" משמעות מיוחדת ועמוקה. כמאה אלף יהודים הוכרחו אז להמיר את דתם. רבים מאלה התאספו בסתר ובטכנות בפשות ביום הכפורים, ותפילת "כל נדרי" שמשה להם להתרת השבועות שבשבעו נגד רצונם תחת איומי האינקוויזיציה, ואלה שיוכרחו להטבע במשך השנה.

החזן הוזר על התפילה שלש פעמים, כדי לתת הזדמנות גם למאחרים להשתתף.

כמו כן כתוב לפני התפילה היתר מיוחד במיזו:

בישיבה של מעלה ובישיבה של מטה
על דעת המקור ועל דעת הקהל
אנו מתירין להתפלל עם עבריים.

ביביבור לבין עצמבור....

בסיום שנה ובפתיחת שנה

חמש שנים למלחמת ששת הימים, שבתיים להפסקת אש בתעלה, ראשון בשנה ה-25 לקיום מדינה יהודית עצמאית... יש בודאי עוד אבני דרך שאפשר להזכירן בהסתכלנו בשנת תשל"ב שהיתה להסטוריה. אין ספק שלגבי כל תושב בארץ זו בסתיימה השנה בהרגשת עצב מהולה בזעם שהתעוררה עקב הרצח במיבכין. כמה משברים מסוגל לעבור האדם מבלי שיתעורר? שפות דעתו? אשר אלון פרט בנאומו ההספד בלוד את מעשי גיבורי העט הפלסטינאים: רצח ילדים בדרכם לבית ספר, חטיפת מטוס "סבבה", מבצע סכירי החרב בלוד והפיכת האולימפיאדה ה-20 לבלתי בשכחה. ועוד הטרור מרחף על כל מי שבדשא את התג "ישראל" הבחל לצאת לכביש ולמפגשי ספורט ביבלאומיים? הבסתגר בביתו מרוב פחד? הבימצע מלבסוע מתחבת אוטובוסים שמא יתפוצץ רמון יד? הצפסיק לבהוג במכונית בחו"ל שבזמא את האריות IL? לי בראית רק תשובה אחת, ואין ספק שהיא תשובת ארמה זו - לא!

אבל יש דברים אחרים שארעו בתשל"ב שחייבים להזכר בהם: יחס עוין לעליה שמצא את בטויו בחוגים ברחבים והגיע לסיום טרגי בערב ראש השנה ברצח צעיר מבין עולי רוסיה במגדל העמק; השערוריות שפקדו אותנו בשנים עשר הודשים אלה - כרשת בתיבי צפט, שכר טרחה של עורכי דין... אבל יש בקורות אור בחושך: התלכדות העם היהודי בהתנגדותו לכופר הנפש שהוטל ברוסיה על עולים אקדמאים, עצם עלייתם של כחמשים אלף יהודים והשלווה היחסית שסודרת כאן, למרות הכל. טוב שהאדם אינו יודע מה שצופן לו הגורל בערפיליות העתיד. בוכל רק לקוות שעם זה יעמוד איתן בזו שנת חצי היובל לעצמאותו, ובוכל להזכיר שנת תשל"ג כשנה מבורכת.

מדוע?

האלמנה ביסתה לבחם את ילדיה הבורכים שלא הבינו מה שארע להם ומה שאבד להם. את עיניה הרימה לרקיע ובלבה שאלה "אם אתה קיים ואתה הכל יכול, מדוע הרשית לרוצחים לשפך דם תמים? מדוע בצורה כה ברוטלית ובלי אפשרות להתנגד? מדוע דווקא במקום ההוא עם זכרונותיו המחרידים? איזה לקח רצית להביא בפני עמך וערב ראש השנה כה קרוב? ומדוע שלי?" והדמעות זולגות בעיני הכל...

גם הקדוש ברוך הוא בוכה בראותו את יגון עמו ושברון הלב שאוחז באבלים. ולמתקטרגים שיש מבין צבא השמיים, ויש כאלה, הוא אומר "כשבדאתי את האדם אמרתם לי: איך יוכל הייצור חלש ושברירי זה לעמוד בעולם שכולו חזק ומהיר ממנו? היוכל לארית הסורף, לפיל הענק, לצבי המהיר? במה יהיה ובמה יתגבון בגפיו הקטנות ובכוחו המועט? לכן נתתי לבחש לפתות את חוה בפרי עץ הבינה, והיא משכה את האדם לאכול ולדעת. ועם ידיעה בא הפחד ושניהם, איש ואישה, שגרשתי מתוך גבי, רעדו מפני הסכנה האורבת להם בכל צל. והבינו מעשי ידי אלה שהם ככל החיות העולם - טורפים ונטרפים, רודפים וברדפים, אוכלים ובאכלים. ובצאתם מגן העדן פנה אלי האדם ושאל: אלהים שבוראנו, האם כך בחיה ככל החיות? הלא גבדל, ולו במקצת, מיתר בעלי החיים? ואמרתי: באכלכם מפרי אסור קבלתם יכולת הבנה טאין לשום יצור אחר - בתכונה זו תתגברו על כולם - החזקים והמהירים, הערמוניים והארסיים. מה עוד אתה רוצה?

(המשך בעמוד הבא)

בינינו לבין עצמנו (המשך)

אבל האדם לא ייתר והתעקש, כי ראה את העולם שבחוץ מחכה, וביקש שתיבתן לו עוד תכונה שתיחד אותו ואת זרעו. ועוד הם מהססים בשערי הגן שמשרתי עומדים לסגור ואמרת: היו טובים מיתר החיות בזה שתהיה לכם בפס, כי רוח ה' בשפתי בכס. ובפש זו תאציל ותעיק, תבחט ותדכא. לעולם תלווה אתכם לבדוק תמיד את מעשיכם, לפקה על מחשבותיכם הפבימיות ביותר. והאיש בהכמתה הבינה ושאלה: האם לעולם נושא הבדל זה? והשבתי לה בצער: בלי בפש תהיו לא יותר מאותו בחש שבדון לזהול לעולם; בלי בפש זו תרצחו בלי הסוס, תגבבו בלי לפחד אלא מידי חוקי האדם, ובלי בפש זו תשברו ותהרסו, תרמו ותשקרו. ועם בפש זו אבי בותן לאנושות בחירה חופשית - להשכיח, לאטט, לרמות ולהתעלם מבפשו אם ירצה. ויעשה האדם מעשים איומים, וימלט מבוקמיו, תטיג אותו לפתע הבפש ויתעורר המצפון ותתחיל מועקת להפוך את יומיו ואת לילותיו לגיהנום. ואדם וחוה קבלו והלכו אל החושך...."

הסטן שיטב והקשיב חייך והקביט כדרכו: "הלא יכולת למצוא תכונה טובה או לפחות קלה יותר שתיבתן לאלה שבראת בצלמך? מדוע חייב האדם להיאבק עם מצפובו ועם בפשו כשלידו ביצב אחד שזרק את השוני הזה לכל הרוחות? מדוע הקשית על הטובים דווקא?"

ועבה לו הקב"ה: "אילו לקחתי מן האדם כל החלטה וכל בחירה, העולם היה מלא בוברות עלובות שסדר יציאתן ושובן נקבע מראש. החושב אתה שהיו מודים לי? על האדם להאבק כדי להיות טוב." והסטן יצא מאוכזב.

אבל בכי התבוקות והאלמנות עוד עלה השמימה.

תכנון כפר

מי רשאי לקבוע שאם צריכים ללכת יותר מ-250 מטר מבית קיצוני לחדר האוכל יתמוטטו חיי החברה? איך, אם בית ברכס טובל כל כך מרוחות עזות, מסתדרים תושבי היפה וירושלים הגרים על מדרונות חשופים? מי מבה את קומץ שומרי הצוף והיופי לתפקידם? ואיך יתכן שאחרים לא שומרים על בכסי ישובנו? באמרו יותר מדי דברים באסיפות השונות בברשא "מקום בתים" שבדרך מהם ריח האצטרסנטיות המוסתרת. עדיף בעיני שיקום אדם ויאמר "אינני רוצה שיקימו עוד בית מאחורי כי אני אישית בהנה מן הצוף", ושלא יתעטף באדרת החברה להגנת הכפר. יש הרבה כפרים יפים בעולם שיופיים אינו פרי עפרוננו של אדריכל: כפרים שמתמשכים קילומטר ויותר לאורך כביש מתפתל; כפרים שבדבקים באופן מפליא למדרונות תלולים; כפרים שרק לאחר שנים התמצגו בצוף שבתחילה בלחמו בו. אין ביננו מומחים ליופי, ואם איכפת לנו הופעתו של קבוץ זה, נעסק בדברים קטנים כגון הרמת פיסות ביר הזרקות במדרכות, טפוח גיבות וערוגות פרחים, ובמישור המוסדי, הקצבת כוח אדם מספיק לטפוח הצבורי.

סליחות ומודעות

כבשנים עברו מבקש כותב שדרות אלו סליחה מאלו שבזלבו שלא בכורבתו. אליבא דאמת - היה מעט כוונה להעליב. גם מאותם קוראים שהתעוררה חמתם ובמיוחד על שיחות דמיוניות שלעתיים שוחזרו מן המציאות ומן השמע אי פה אי שם הבני מבקש מחילה. לפי בקשת כמה קוראים לא כל כך צעירים, אמשוך לכתוב את המשכיו של הספור לילדים, שרק שני הלקיו הרבאו לדפוס.

צביון השבת והחגים אצלנו

אבי רוצה להעלות על הזכרון כמה הרגורים שבזמן האחרון העסיקו אותי לא מעט - וזאת היא שאלת הדת בתוכנו.

אנחנו כצבור חילוני (כך בכל אופן היה בדמיון לי במשך 24 שנות חיותי חברת כפר הנשיא) בהגנה באופן ליברלי לגמרי. למרות שהרוב בתוכנו אינו שומר מסורת, נתנו לכל אחד את האפשרות לבטוי עצמי בענייני דת. כך נולד אצלנו בית הכנסת בזעיר עזפין בחדר ויצמן בהגים. כך התחילו רוב בנינו לעלות לתורה בהגיעם למצוות. כך גם, מי שרצה בכך, אכל כשר בימות השנה וכשר לפסח בזמן המתאים.

אך כל זה - בשוליים, הורה אומר, בכריפדות של החברה. אינני יודעת אם עדים אנו לרביסנס דתי בארץ בכלל, ובקיבוצנו בפרט, אבל משהו השתנה אצלנו מבלי שידענו כולנו לתת את הדין ואת הדעת. ואם משהו השתנה, שלפחות בהיה ערים לכך.

אינני רוצה כאן לדבר "ציונות", על חברה חדשה, על ארץ ישראל - בדמיון לי שכאן אין חלוקי דעות. חוץ מזה, אינני מרגישה את עצמי כאפיקורסית גמורה - אבי אוהבת לפתוח את התנ"ך ולקרוא בו להנאתי, לבקר בירושלים ובמקומות בארץ שהיו בהם התרחשויות היסטוריות של עמנו.

אבל מכאן, עד מה שנעשה בזמן האחרון גם בקבלות שבת וגם בהגים - הדרך ארוכה. למשל, אינני חושבת שזה הולט לצבור כשלנו, שבראש השנה תהיה תפילה צבורית למען יהדות רוסיה; ביטוי לוגשתיבו בענין זה אפשר, וחייבים לתת - אבל לא בצורת תפילה. כל אלה שמוצאים שחוזק להם להתבטא גם בתפילה, יעשו זאת בזמן התפילות שבלאו הכי מתקיימות.

יש כאן עוד ענין, וזהו הצד ההיבוכי, כי סוף סוף אנו מחנכים כאן דור חדש. כשאני יושבת בבסיבות אלה עם ילדי, אני צריכה להיות שלמה עם מה שאנו, כצבור, מעבירים להם. אני אישית רוצה להזדהות עם מעשינו, וכשאנו יושבים ומקטיבים, נגיד, לקדוש בערב שבת, אני אישית מרגישה צביעות בכל הענין. אינני מסוגלת להזדהות.

זה לא רק ענין של מסורת, כי אפשר להתרוכח היכן היא מתחילה והיכן היא בגמרת, ואיפה באמת היא בגמרת?

בני היה בין היהידים מתוך כוונה שלא עלה לתורה. השקול שלא לעלות לתורה היה פחות משלנו (כי מי בגיל זה באמת יודע?) אלא שקולנו (אדי ואני). לא יכולנו להעמיד את עצמנו במעמד כזה של בית כנסת, של עליות וכו', מבלי להרגיש את הגחוך ואת חוסר השלימות. לכן הוא לא עלה, ואיש לא בא אלינו בטענות, למרות שבעיני הצורה שבה אנו מביאים את בנינו ואת בנותנו למצוות - היא שמתבטאת את העיקר, בלי העליה לתורה.

אני אינני נוהגת ללכת לתפילות בהגים, אפילו לא ביום כפור, וכמו שזכותי היא להעדר ממעמד זה, אני מכבדת את זכותם של אותם החברים המוצאים דרך לבהוג אחרת.

המשך יומן ה"סימקה"

היום ה-13

- חזרה לעבודה. בלונדון בחתי דווקא אבל עכשיו לארופה!
הקושי הוא שאני בוסע עכשיו עם משקל בוסף. איני יודע
מה קיבלו ומה קצו בחבורות של לונדון אך אני מרגיש
טוב טוב את התוספת במשקל.

קלייס - הקמפינג הזה לא בשבילי. יותר מדי אהלים
וקרובים פה. בוסעים הלאה. טוב, לא כל קמפינג מצויין.
הפעם הבנות לא מצאו שירותים, אז מה?

היום ה-14

- פריז - אני די עייף וכשאני מתחיל או עומד לזמן ארוך
פולט הרבה עשן. בהג' די עצבני בגלל זה אך לא אמר מילה
למשפחה. הנה החביון. תודה לאל שהיום גמרנו מוקדם.
מה זה? אין מקום! מה בעשה? טוב. אם הוא מבטיח להטיע
אז נגיד לקמפינג אחר בחכה כמה דקות עד שכמה מכובדות יעברו
בבת אחת. ממילא הוא אומר שזה לא רחוק.

היכינו שעה וחצי והבן-אדם אסף יותר ממאה מכובדות.
בתן פקודה - אורות מלאים ובסע בטיירה לחביון השבי. אם
אני עובר רמזור אדום כולכם עוברים בשורה. אל תעמדו.
טוב! התחלנו בבסיעה והמשפחה שלי כבר רעבה כי חשבו
לאכול בקמפינג ולא הכינו סנדוויץ או משהו. הבנות
מתלוצצות וגם די עצבניות כי לא סומכות על אבא שלהן
במטימה להגיע למקום בלתי ידוע בטיירה ארוכה. "בטח יאבד
את הטיירה" אמרו. מתחילים לבסוע - בוסעים, עומדים,
בוסעים, עומדים וכל פעם העשן גפלט יותר לאוטו מאחרי

שהוא בא מיגוסלביה. הבנות כבר מסתכלות כל רגע אחורנית
ומעירות לאבא על העשן וזה כמובן רק מעצבן אותו יותר
וזים טוב- עכשיו קשה. הטיירה בוסעת די מהר ולא קבל
לעקוב אחרי האוטו שלפני. טוב שאשתו יושבת על יד הנהג.
כל פעם שהוא רוצה לבסוע ימינה היא מתקצת אותו שמאלה,
ואיכשהו אבו מדביקים את הטיירה. הצרפתים מחוסרי כל רגש
כבראא אין הגבלת מהירות. בפריז הם ממש טסים. מתחת לגשר,
מעבר לגשר, מסיב לגשר... איזו בסיעה קצרה! זה כבר
שעה וחצי!

היום ה-15

לילה. כמעט שעתיים מצד אחד של פריז לצד השבי בסענו
והגענו לחביון. אך היה כדאי. הקמפינג הזה הכי יפה
ומסודר מכל המקומות שהיינו. טוב הבנות מרוצות. שירותים,
מקלחות חמות, כיורים מיוחדים לכביסה, חנות לשתיה
וגלידות, מכלת לקבית לחם צרפתי או אפילו קרטן.
אני די מתביש ממשפחתי. לכל אחד יש אהל גדול עם 2
חדרים, גבוה, מקום לאכילה. למשפחתי יש שני אהלים קטנים
ומגוחכים שלא הולט אנשים בגיל...)

53. חבר הקיבוץ חייב להעביר לקיבוץ והקיבוץ רשאי ליטול לרשותו את הבעלות והחזקה בכל בכסיו של החבר.
54. הקיבוץ מיופה כוח לפעול למימוש בכסים, כולם או מקצתם, המגיעים לחבר הקיבוץ, בשמו ובמקומו של החבר. הקיבוץ ישתמש בסמכות זו תוך תיאום עם החבר.
55. במידה ויידרש וחבר לשם ביצוע הסמכות לפי סעיף 54 כחוק, חייב החבר, בכל עת שיידרש לכך על-ידי הקיבוץ, לתת לקיבוץ יפוי-כוח בזרוע שהקיבוץ יקבע. יפוי-הכוח יכול להיות כללי, או מיוחד, הכל כפי שהקיבוץ יחליט.
56. הקיבוץ ישתמש בסמכות לפי סעיף 54, או ביפוי-הכוח שביתן לו לפי סעיף 55 רק לאחר שבמסרה לחבר הודעה מוקדמת על כך.

סימפוזיון ביום הכיפורים

אנו מודיעים לחברים שיתקיים בערב יום הכיפורים סימפוזיון על הנושא "הזוהר בן זמננו והשקפותיו". התוכנית תכלול פתיחה מפי ישראל א., התייחסות מפי בני מטקבור ומפי חברי שדות לעט ודיון כללי בהשתתפות בני הזוהר והחברים.

בראה לבר שיש מקום לדיון כגון זה, עקב שיהיה רבות שתתבהלו בין קבוצות הזוהר השונות בקבוצנו, ואף בינם לבין חברים, שהעלו חלוקי דעות על נושאים רבים, כגון הצורה שבה מתייחס הזוהר לממשלתו, לדתו, לארצו. במיוחד עלה על הפרק נושא יחסי הגומלין בין יהודי הגולה הצעירים לבין יהודי ישראל.

בראה לבר שבימינו יש מקום לדיון כזה. אנו מוזמנים לבוא, להקטיב, לשקול דעתכם ולתרום לסיחה.

המארגבים

צביון השבת והחגים (המשך מעמוד 6)

אבל לאט לאט מסתמנת אצלנו נטייה להבהיג את זאת במעמד של החברה כולה- בקבלות שבת ולאחרונה גם בחגים. וכדי שאנני אחיה שלמה עם עצמי, אינני יכולה לקבל את זאת.

אולי יש רוב בחברה החושב אחרת ממני. אני יודעת שיש כאלה שמסכימים אתי. אבל לפחות צדבר על זה, בלבן את הבעיה, לא בהיה אדישים. כמו שאנני מקבלת את זכותם של אחרת החברים שכן יוצאים בתפילות וכו', ויש להם אפשרות צבורית ולגטימית לגמרי להתפלל, בא תבר גם לי את האפשרות לא להיות שותפה לזאת. לכל אחד מאתנו יש מצפון משלו - ובר גם לי את החפש לא להשתתף. ורק דבר אחד בסוף. באמת בכון שבזמן האחרון אני כאילו מותחת בקרת על ימין ועל שמאל. אינני עושה זאת "סתם לשם בקרת". אני באמת חושבת שבחוצה ההדברות. אני מתפלאת שעד כה לא היו תגובות כלל - לא לחיוב ולא לשלילה.

יעל ב.
(אנא חברים: התבטאו בנושא חשוב זה. מה דעתכם? המערכת)

1. בקשתה של רינה נתן לצאת ללימודים בבצלאל.

לפני שבוע ב"דברי הכפר" במסר דו"ח משיבת המזכירות באותו ענין.

2. קבלת חברים - לייזר גריבמן

קבלת מועמדים - הילרי וולף

על שני החברים הנ"ל במסרו פרטים והמלצות ב"דברי הכפר" מלפני שבוע.

3. גיוסה של דליה ריינס לאיחוד

לדליה נותרה עדיין שבת לימוד של יום אחד בשבוע, באוניברסיטת תל-אביב.

דליה למדה על חשבון האיחוד ולכן חלה עליה חובת גיוס לאיחוד. ועדת כח האדם ממליצה שהיא תגויס לאיחוד ל-5 ימים בשבוע במשך תשל"ג על מנת למלא את חובותיה.

4. ועדה לתכנון לטווח ארוך

מאחר ויצחק ג' (מרכז הועדה) בדרך באיחוד את האפשרויות של עזרה והכוונה לוועדה לתכנון לטווח ארוך, יש צורך להביא את ההצעות לפני האסיפה.

לפי ההנחיות של העוסקים בנושא התכנון לטווח ארוך באיחוד, יש להקים ועדה בת ששה חברים. רצוי שחברי הועדה יהיו בעלי נסיון עשיר, מן חברתי והן מטקי, ושביניהם יהיו בעלי תפקידים מרכזיים לשעבר.

הועדה צריכה להתחלק לשלוש חוליות עבודה; שני חברים בכל חוליה, וכל חוליה עוסקת בנושא מוגדר:

א- עיני עבודה ורכזי ענפים

ב- תפקידים מרכזיים

ג- למודים והשתלמויות ארוכות

כמו כן רצוי שחברי הועדה יהיו משוחררים מפעילות חשובה אחרת במשך כשבתיים כדי שיוכלו להתמסר לעבודה אינטנסיבית בתכנון.

- - - - -

בהירות (החלפת 2 חברים בוועדת גיל הרך)

הצעות ור: מיזורים

הועדה היום

בעמה (מרכזת)

אביבה בן חיים

צביה כץ

יופי

עדבה קל. { יש להחליפם

יעל ב.

עדבה קל. (לוקופה בוספת)

דו"ח משיבת המזכירות מתאריך 7/9/72

בוכחים: גרשי, אריק, ינקל, שמואל, ריבי, ברוך, ג' ייסון

- - - -

1. אובלוסיה זמנית לתשל"ג (בהשתתפות אלק)

בעקבות פניה מאיחוד הבוגרים בקשר לקבוצות המגיעות ארצה בתשל"ג, הובאו לפני המזכירות האפשרויות השונות לקבלת אובלוסיה זמנית.

בינואר 1973, צריכים להגיע ארצה ראשוני הגרעין האוסטרלי, כ-20 חברים סה"כ. הגרעין מיועד להשלים את מבורא חמה. קודם לכן יהיו במשק ותיק יותר לתקופת הכשרה של כ-10 חודשים, 3 חודשים מהם תלמד הקבוצה עברית במתכונת של אולפן.

האפשרות השניה היא של קבלת שבת הכשרה מאוסטרליה, כ-25 חברים, במסגרת המוכרת לבו מלפני שבתיים.

מדובר גם על קבוצת בח"ל תעשייתית שתבוא למשק לפני גיוסם ויחזור אליהם לתקופת של"ת - כדוגמת גרעין "גליל".

יטבה גם פניה ממחלקת עליה הבוער של האיחוד, לקלוט הכשרה צעירה - קבוצת בוער ישראלי בגיל 16. הם יעבדו 6 שעות ביום וילמדו שעותיים + שעורי ערב. הכוונה היא שיהיו במשק עד צאתם לצבא.

האפשרות האחרונה היא קבלת קבוצה גדולה של אורחים עובדים.

דובר על קבוצה בוספת לאולפן המתחיל בפברואר ולכן לאחר דיון בו בלקח בחשבון גם הצורך המשקי וגם הרצון שבמלא תפקיד חיוני, טוכט:

א. לא לקבל את הגרעין האוסטרלי או את ההכשרה הצעירה

ב. לברר בקודות שונות לגבי ההכרעה בין קבלת בח"ל תעשייתית לבין שבת הכשרה.

2. צמצומים בתשל"ג

המזכירות דבה באפשרויות השונות לצמצומים בהוצאות תשל"ג. טוכט להביא מספר הצעות לפני החברה להכרעה. המטרה היא חסכון בהוצאות החברה בסך של 50 אלף ל"י.

א. חסכון ע"י ייעול

1. הטעות לרופא	5.000	ל"י
2. טיפול מיוחד	5.000	
3. חיבור מיוחד	10.000	
סה"כ ייעול	20.000	ל"י

ב. חסכון ע"י צמצום (בחוצים 30.000 ל"י)

האפשרויות הן:	1.	בסיעות לחו"ל	30.000	ל"י
	2.	בסיעות לחו"ל	20.000	
		רשיונות בהיגה	10.000	"
	3.	בופש	20.000	
		בסיעות לחו"ל	10.000	30.000
	4.	בופש	20.000	
		רשיונות בהיגה	10.000	30.000